

Dikt.

De gör världen en tjänst, säger folkmordets apologeter i en bisats,
som om det vore ett RUT-avdrag för geopolitisk städning.
Det känsliga ögat minns bulldozers framfart för åttio år sedan,
repriserad nu i nyheterna – samma syn är tillbaka.
Den har slingrats runt med sitt gift.
Vi har bedyrat att vårt vaccin var motståndskraftigt.
Nu ser vi hur kroppar sprängs,
födda på fel plats av fel föräldrar – som om det vore deras brott.
Nu vet vi hur verkningslös vaccinet var.
Nu vet vi hur avhumanisering kunde ske tidigare.
Nu vet vi vems värld det är.
Nu vet vi vilka som kallar det nödvändigt.
Mörkret har återvänt med sin dödliga ordning.
Endast deras bokhållare håller räkningen.
Smilfinken ler mot kameran och säger: Vi är oroade.
Som om en drönare antecknar varje stavelse.
Det är inte endast tystnad,
utan kritik – riktad mot hundratusentals, miljontals.
De försöker få det att framstå som om det är de som utgör faran.
Hetsiga äro maktens lakejer, de som pekar nedåt för att slippa se uppåt.
En from förhoppning att diktaturens kreatur kan röstas bort där demokrati ännu andas.
Ett krav att rannsakens timma ska slå i Haag – inte som symbol, utan som dom.